Lojuu raimo raukeana
penkin päällä pötköllänsä,
leuan alla karvalakki,
  huopanansa harva hursti.

Tuulen suuntaan kääntyy katse:
jytyjyskyjen lomasta
tarttuu korvaan jo kälätys,
kielen kannan kalkuttelu,
vesipumppujen pörinä.

Huutaa urpo uunin luota,
univällyjen välistä:
”Mitä raiskat räiskytätte,
kallioita kaijutatte?
Pitäis tässä nukkuakin,
ottaa saakutin simanat,
oltu yötä vuorotyössä!”

Painuu luomet lurpallensa
hetekkamme hemmosella.

Jälkeen hetken hiljaisuuden
tössähtelee torpan nurkat,
kuuluu rankojen rusahdus,
seinälaattain liikahtelu,
sokkelreunojen ritinä.

Tulee kohti outo ääni:

telaketjujen rahina,
kumipyöräin kirskahtelu.
Istuu musta myrskylintu
koneen kauhean selässä,
räpsytellen siipiänsä
levitellen liepeitänsä
hampaat irvessä uhoten
karjahtelee kaalepille:

”Voi, sie surkea retale,
rääpäle ja rätkyttäjä,
eikö auta ymmärrykseis,
eikö kerro järkikulta,
siehän estät pisnekseni?

Kato, kun paukulla posautan,
syntyy siitä kunnon taide.
Pölypilven estetiikka
vetää vertoja monelle
piirustajapenteleelle,
taiteilijatolvanalle.
Kyllä jää toiseksi Pikasso!

Elämys on taivaallinen,
käynnistyypi kortisoolit,
atrenaalien hyräily,
sydän hakkaa huipputahdit
metronoomin mittaamatta,
keuhkot laajenee kivasti.”

Ähkyy äijä peiton alla,
hiki pannassa pisaroi.

”Meä se täällä päin ekana
pellon laijalla elelin,
itse mökkini rakensin,
kasvattelin kurkihirret
kotoisessa korvessani.
Tuossa loikoo lehmikarja,
röhkii possut pullukkaiset,
hölkkää raitilla hevoiset.

Seä tulit paikalle luvatta,
ojan pohjat umpeutit,
tulvat tanhuille toheloit,
vettä päästit pelloilleni,
evää t kastelit elukkain.
Lähehä lempoon liukkahasti,
ennen kuin naskalil napautan,
piikin pistän persukseesi!”

Pääsee karjahdus kamala,
melko murskaava mörähdys.
Syöksyy vauhtiin peltihirmu,
torahampainen torakka,
piikkikynsillään haroen
reunat rikkoo kaakelien,
piiput rouhaisee risaksi,
repii listatkin levyinä,
läpi lautain ryskähtääpi
päälle unton uinuvaisen,
estää ilman kulkureitin
mieheltä makoilevalta.

Siristellen silmiänsä
punakkana poskiltansa
heppu haukkoo henkeänsä,
kakoo hetken kaula pitkäl,
sitten rähkäisee röhisten:
”Kyl oli pöhkö painajainen,

ihan kuin justiinsa eletty!
Onneksi vain limppilöntti
oli kurkkuhun karannut,
senpä voin sylkäistä pihalle!”